

Arrest

nr. 341 338 van 18 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Huidevettersstraat 58
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DESWAEF loco advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen J.R.A.N. (hierna: eerste verzoekster) en haar partner P.C.E. (hierna: tweede verzoekster), verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn. Zij zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 30 april 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 mei 2024.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 14 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Eerste verzoekster werd op het CGVS gehoord op 28 oktober 2024 en 12 maart 2025. Tweede verzoekster werd op het CGVS gehoord op 28 oktober 2024.

1.3. Op 6 juni 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 11 juni 2025 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Antioquia, Medellín op (...) 1995. U woonde doorheen uw leven altijd op hetzelfde adres in de wijk (...) in Medellín. U woonde hier samen met uw moeder, dochter, twee broers en een neef. U behaalde een technisch diploma als administratief assistent in de gezondheidssector en werkte onder andere in het ziekenhuis S.(...) T.(...). U werkte thuis ook samen met uw moeder in een kleding atelier.

In 2011 leerde u de vader van uw dochter kennen, D.(...) A.(...) O.(...) U.(...) en op (...) 2016 kregen jullie samen een dochter. Doorheen uw relatie met A.(...) vond er regelmatig huiselijk geweld plaats. A.(...) had geen officiële job maar zat in een bende in de buurt waarvoor hij drugs verkocht en mensen beroofde als rechterhand van de bevelhebber. U beëindigde uw relatie met A.(...) in 2020. Twee jaar later leerde u E.(...) J.(...) P.(...) C.(...) (CGVS (...), OV (...)) kennen en startten jullie een relatie op 14 januari 2022 waar A.(...) een maand later achter kwam. In februari 2022 kreeg A.(...) het groen licht van zijn baas om u en uw partner te vermoorden. Nadat A.(...) groen licht kreeg, gebeurde er een lange tijd niets. Tot hij u en uw partner beschoot toen jullie samen chocomelk gingen drinken in San Feliz. Jullie konden ontsnappen maar de constante bedreigingen gingen door waarbij A.(...) u nog driemaal bedreigde en sloeg. A.(...) ging ook naar het huis van uw partner -waar ze met haar moeder woonde- om jullie te bedreigen en sloeg een raam in met een knuppel.

In mei 2023 besloot u het land te verlaten. Een vriendin genaamd C.(...) hielp u aan een modellencontract in Griekenland, waarbij het agentschap uw reis en onderdak in Griekenland zou regelen. U vertrok op 22 april 2023 naar Griekenland waar u terecht kwam in de gedwongen prostitutie. U kon uw vrijheid opkopen door 5000 euro aan de organisatie terug te betalen tijdens uw werk. U slaagde erin om circa 3500 euro terug te betalen vooraleer de politie binnenviel in het begin van juni 2023 en alle betrokkenen arresteerde. U vertrok vervolgens naar Spanje om bij uw nicht te verblijven. U probeerde in Spanje asiel aan te vragen en vertrok op 29 april 2024, toen er geen werk meer was in Spanje voor u en uw partner. Op 29 april 2024 kwam u aan in België waarbij u op 14 mei 2024 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaanse paspoort en de geboorteakte van uw dochter. Ten aanzien van Colombia worden er vervolgens ook documenten met betrekking tot de algemene situatie en de bendeproblematiek neergelegd. Ten aanzien van uw eigen problemen in Colombia legt u schermafbeeldingen neer waarop bedreigingen en verwondingen te zien zijn en een foto van een raam. U legt ook nog een procesverslag neer met betrekking tot uw ex-partner. Ten aanzien van uw verblijf in Griekenland legt u nieuwsartikels en foto's neer over de gedwongen prostitutie. Als bewijs legt u nog een mail van de NGO "A21" neer alsook een kopie van uw vliegtuigtickets van Colombia naar Griekenland. U legt ook de uitnodigingsbrief neer die u verkreeg om naar Griekenland te reizen alsook de ziekteverzekering die u aanging. U legt vervolgens nog schermafbeeldingen neer met betrekking tot uw asiel in Spanje, kopieën van uw reis van Spanje naar België en documenten met betrekking tot de moeilijke asielsituatie in Spanje. Ten slotte legt u nog een sociaal rapport neer dat in België werd opgesteld over het vooruitzicht van psychologische hulp, een psychologisch attest, een medisch document vanuit een Belgisch ziekenhuis en een betaalbewijs van Franse lessen. Uw advocaat legt tevens nog een brief met opmerkingen en verduidelijkingen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een psychologisch attest neer zonder diagnose en waaruit niet af te leiden valt hoe vaak u naar de psycholoog ging. Ondanks dit document bevestigt u aan het begin van het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud dat u zich mentaal en fysiek in staat voelt om het interview af te leggen (NPO, p. 3 en NPO, p. 2). Uit beide gehoorverslagen is ook gebleken dat u in staat was om uw asielmotieven concreet en omstandig uiteen te zetten, en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u vreest dat uw ex-partner A.(...) D.(...) O.(...) U.(...) u zou vermoorden aangezien u sinds 2022 op vrouwen valt (NPO, p. 14 & 15). Ten aanzien van uw problemen in Griekenland vreest u dat deze criminele organisatie iemand zou sturen om u te vermoorden, aangezien ze geld aan u verloren zijn toen de organisatie opgedoekt werd door de Griekse autoriteiten (NPO, p. 28).

U slaagde er echter niet in op een geloofwaardige manier uw problemen met A.(...) aannemelijk te maken waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen. De inconsistenties waarmee de problemen verklaard worden tijdens het persoonlijk onderhoud zijn opvallend waarbij er aanzienlijke tegenstrijdigheden zijn tussen u en uw partner en ook ten aanzien van jullie eerste verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan jullie beiden bevestigden dat ze correct werden neergeschreven (NPO, p. 3 en NPO Partner, p. 3). Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud om te vertellen over de problemen die u meemaakte nadat uw ex-partner ontdekte dat u lesbisch was, blijft u een lange tijd aan de oppervlakte waarbij u het over constante mishandeling en bedreiging heeft (NPO, p. 15). Gevraagd om concrete feiten aan te halen die plaatsvonden, kan u nogmaals geen concrete gebeurtenissen aanhalen (NPO, p. 15). Gevraagd om concretere feiten en gebeurtenissen aan te halen vernoemt u het schietincident. Hierbij verklaart u dat u en uw partner rond mei 2023 beschoten werden door uw ex-partner nadat een van zijn vrienden jullie samen had gezien (NPO, p. 16). Het is echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat deze feiten plaatsvonden in mei 2023, terwijl uw partner tijdens het persoonlijk onderhoud naar mei 2022 verwijst (NPO Partner, p. 17). Vervolgens verklaart uw partner ook nadat ze eerst mei 2022 vermeldde: "wel nee, schoten in 2023, alle problemen begonnen in 2023" (NPO Partner, p. 18). Na het gehoor laten jullie via de advocaat in de brief met opmerkingen op het persoonlijk onderhoud deze datum weer aanpassen naar mei 2022. De tegenstrijdigheden in de data die jullie beiden vermelden om vervolgens de data te veranderen, zorgen ervoor dat u niet op een geloofwaardige manier aannemelijk kan maken dat deze feiten wel degelijk plaatsvonden.

Hierbij aansluitend verklaarde uw partner bij Dienst Vreemdelingenzaken dat het schietincident plaatsvond in januari 2023 (CGVS Vragenlijst vraag 3). Gevraagd aan uw partner waarom ze bij Dienst Vreemdelingenzaken verwees naar januari 2023 om nu te verwijzen naar mei 2022 of mei 2023, kan ze geen verklaringen geven voor deze discrepanties (NPO Partner, p. 19). Uw partner verklaart: "Dat was de verwarring, hetgeen wat ik wilde verbeteren, de data" (NPO Partner, p. 19). Gevraagd aan uw partner waarom ze in het begin van het interview dan aangaf dat alles correct genoteerd was bij Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart ze dat ze net had gezegd dat het in 2023 gebeurde (NPO Partner, p. 20). Dit

kan nog steeds niet verklaren waarom er bij Dienst Vreemdelingenzaken januari vermeld werd en tijdens het persoonlijk onderhoud mei. Gevraagd aan uw partner waarom de maanden dan anders waren, kan uw partner enkel verklaren dat jullie elkaar leerden kennen in januari en dat in februari alle problemen ontstonden (NPO, p. 20). Nogmaals kan dit de verschillende data niet verantwoorden. Zelf heeft u ook geen verklaring waarom E.(...) januari vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (NPO, p. 25). Nogmaals doen de inconsistente data en het gebrek aan verklaringen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen.

Voorts vermeldde u het schietincident ook niet bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst vraag 3). Gevraagd waarom u het niet vermeldde kan u enkel verklaren dat u het niet weet en dat u het ook al vermeld had aan uw advocaat dat de medewerker bij Dienst Vreemdelingenzaken u tegenhield tijdens het praten (NPO, p. 24). Gevraagd waarom u aan het begin van het interview dan aangaf dat u de belangrijkste redenen kon vermelden bij Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u hetzelfde. Dat de medewerker bij Dienst Vreemdelingenzaken u niet liet uitpraten (NPO, p. 24). Dit kan niet verklaren waarom u aan het begin van het interview aangaf dat u alle belangrijkste redenen vermeld had ondanks dat er niets instond over het schietincident (NPO, p. 24). Het feit dat u deze gebeurtenis zelf niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken is zeer opmerkelijk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud slagen jullie er dus beide niet in om op een consistente manier feiten weer te geven omtrent de gebeurtenissen en data van het schietincident. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. De bovenstaande verklaringen zijn onvoldoende om de tegenstrijdigheden van data op te helderen die u en uw partner vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud.

Vervolgens is het zeer opmerkelijk dat uw ex-partner tot mei wachtte met zijn moordpoging, terwijl hij het groene licht al in februari 2022 kreeg. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom hij zo lang wachtte. Hierbij verklaart u dat u niet weet waarom hij het niet vroeger deed (NPO, p. 25). Dit biedt geen verklaring voor de lange wachttijd tussen de periodes en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen

Wanneer het schietincident verder wordt besproken tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u en uw partner zich verstopten in een garage nadat uw ex-jullie had beschoten om vervolgens beide naar jullie eigen woning te gaan (NPO, p. 16). Dat u zich ging verstoppen in een woning die A.(...) kende -aangezien hij tijdens jullie relatie vaker langskwam- nadat hij u en uw partner had beschoten, is zeer opmerkelijk (NPO, p. 16 en p. 23). Gevraagd waarom u zich op een plek ging verstoppen die A.(...) kende, verklaart u: "Hij heeft nooit een schandaal gecreëerd in mijn huis, achtervolgde mij wel, maar hij is nooit agressief geweest in mijn huis" (NPO, p. 24). Deze verklaring kan niet ophelderen waarom u thuis ging schuilen nadat hij u en uw partner probeerde te vermoorden. Uw advocaat geeft in haar brief nog bijkomende redenen hiervoor, waaronder de stelling dat jullie geen alternatief onderdak hadden. Los van het feit dat u dit ook zelf zou hebben kunnen zeggen in uw persoonlijk onderhoud is dit maar weinig overtuigend. Immers wordt geenszins verduidelijkt waarom jullie niet tijdelijk elders konden verblijven, zoals bij (verre) familie, vrienden of een hotel. Zij voegt ook nog toe dat de buurt in de gaten werd gehouden, zonder uit te leggen op welke manier dit ervoor zou zorgen dat in uw eigen woning blijven na deze aanval een betere en veiligere optie zou zijn dan elders onder te duiken of te schuilen.

Vervolgens besloten u en uw partner Colombia voor een eerste keer te verlaten na het schietincident. U reisde naar Mexico voor anderhalve maand en E.(...) reisde naar Chili voor zes maanden om bij haar neef te gaan werken (NPO, p. 18). U en uw partner verklaren dat jullie beiden terugkeerden naar Colombia, aangezien jullie dachten dat de situatie kalmer of beter ging zijn (NPO, p. 26 en NPO Partner, p. 19). Gevraagd waarom u terugkeerde, aangezien uw ex-partner u probeerde te vermoorden, verklaart u dat u geen werk vond in Mexico en dat u enkel naar daar ging om een vriendin te bezoeken (NPO, p. 25). Gevraagd waarom u ondanks deze redenering terugkeerde naar de plek van uw problemen, verklaart u dat u verwachtte dat de situatie kalmer ging zijn (NPO, p. 26). Dat u verwachtte dat de situatie anders zou zijn na anderhalve maand weg te zijn, is zeer opmerkelijk. Dat u dan ook vrijwillig terug naar huis keerde -waar uw problemen zich bevonden- doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen (NPO, p. 18). Gezien jullie beiden vrijwillig terugkeerden naar jullie problemen, kan er geen geloof gehecht worden aan jullie problemen, aangezien dit niet van een vrees getuigt. Hierbij aansluitend verklaart u tijdens het tweede onderhoud dat u terug zou keren naar uw thuisadres in Colombia naar aanleiding van de gebeurtenissen in Griekenland (NPO 2, p. 9). Dat u terug zou keren naar de plek waar de problemen met uw ex-partner zich bevinden, getuigt nogmaals van weinig vrees. Gevraagd waarom u terug zou keren naar de plek waar uw ex-partner u kan vinden, verklaart u dat u geen andere plek heeft waar u terecht kan (NPO 2, p. 9). Desondanks getuigt dit van weinig vrees ten aanzien van uw ex-partner, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Voorts verklaart u dat uw ex-partner u heeft geslagen en gewurgd in april 2022, u met een kabel sloeg in juni 2022 en van uw moto duwde in november 2022 (NPO, p. 17 en p. 18). Na april 2022 en de daaropvolgende gebeurtenissen leidden E.(...) en u bezwaarlijk een ondergedoken leven en is het opmerkelijk dat uw ex-partner nog steeds niet handelde naar zijn bedreigingen om jullie te vermoorden ondanks dat hij de opportuniteit had. Omtrent de gebeurtenis van april 2022 verklaart u eerst dat het plaatsvond in de maand juli. Uw ex-partner kwam binnen in een winkel waar u sigaretten ging kopen en begon u te wurgen, om u erna te schoppen en te slaan (NPO, p. 17). Vervolgens verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze

gebeurtenissen in april plaatsvonden (NPO, p. 17). Nogmaals treden er inconsistenties op omtrent de vermelde data, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

E.(...) en u leefden ook geen ondergedoken leven nadat alle gebeurtenissen van het schietincident tot het duwen op de moto plaatsvonden (NPO, p. 24 en NPO Partner, p. 18). Als reactie op zulke gebeurtenissen kan er verwacht worden dat slachtoffers zich zouden verstoppen voor hun agressor, wat u of E.(...) niet deden. De reactie van u en uw partner om zich thuis op te sluiten na het schietincident werd reeds besproken.

Vervolgens verklaart u dat u na het incident van juni 2022 door uw ex-partner geslagen werd met een kabel nadat u naar een feestje ging met een vriendin en voorbij zijn huis wandelde. Het oogt al opmerkelijk dat u na het schietincident en een eerdere confrontatie naar een feestje ging. Het oogt dan nog vreemder dat u aan zijn huis passeerde om daar te geraken (NPO, p. 17). Dat u naar feestjes ging en aan zijn huis passeerde, getuigt van weinig vrees, gezien de situatie die u beschrijft, wat sterk de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnt. Nadat u aan zijn huis passeerde, sloeg uw ex u met een kabel. Dat uw ex ook geen gevolg gaf aan zijn bedreigingen om u te vermoorden, is ook zeer merkwaardig. Vervolgens verklaart u dat u deed wat u altijd deed, namelijk terug naar huis gaan, u opsluiten en alles aan uw mama vertellen (NPO, p. 18). Dat u na deze gebeurtenis nogmaals naar het huis keert -waar uw ex-partner al vaker geweest is- oogt nogmaals zeer vreemd. U verklaart ook dat u altijd op hetzelfde adres bij uw moeder bleef wonen (NPO, p. 4). E.(...) bleef ook op hetzelfde adres in de buurt wonen (NPO, p. 18). U en uw partner bleven ook werken na deze gebeurtenissen met uw ex-partner waarbij E.(...) tot 15 augustus 2023 op haar job bleef werken (NPO, p. 18 en p. 24). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u of uw partner een ondergedoken leven leidde nadat jullie reeds in de problemen kwamen met de rechterhand van de Clan del Golfo, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Als u Colombia reeds had verlaten, verklaren u en uw partner dat A.(...) een raam in het huis van E.(...) en haar moeder insloeg (NPO, p. 25 en NPO Partner p. 18). Gevraagd wanneer dit gebeurde, verklaart u dat het in januari 2023 plaatsvond (NPO, p. 21). Echter verklaart uw partner dat het in juni of juli 2023 gebeurde (NPO, p. 18). Nogmaals zijn er tegenstrijdigheden tussen de vermelde data van de gebeurtenissen. Dit zorgt er nogmaals voor, zeker gezien alle voorgaande problemen in verband met data dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Hierbij aansluitend verklaart u eerst dat er stenen naar de ramen werden gegooid. Om vervolgens aan te geven dat het met een knuppel gebeurde (NPO, p. 25). Met betrekking tot de gebeurtenissen is het opvallend dat uw partner hierna nog bleef werken en buiten bleef komen, ondanks dat ze voorzichtig was door haar kap op te zetten als ze naar buiten ging. Dat uw partner op hetzelfde adres bleef wonen, bleef werken en naar buiten bleef gaan, met als voorzorgsmaatregel "het opzetten van een kap" is zeer opmerkelijk en kunnen niet gezien worden als adequate voorzorgsmaatregelen (NPO Partner, p. 5 en p. 8). Dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen. A.(...) is erna nooit meer langsgeslagen nadat hij de ramen had ingegooid en naar uw partner had gevraagd. Gevraagd waarom hij niet nog eens langskwam, aangezien ze nog ongeveer twee maanden in Colombia was en werkte, verklaart uw partner: "Omdat hij dacht dat we vertrokken waren, mijn moeder zei ook dat we hier niet meer waren, dat we vertrokken waren" (NPO Partner, p. 19). Dat A.(...) dit zomaar zou geloven terwijl u nog maanden op hetzelfde adres woonde en bleef werken, oogt zeer vreemd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat E.(...) en u laattijdig Colombia verlieten gezien de vrees die jullie koesteren voor A.(...). Dat u Colombia pas in april 2023 verliet en E.(...) pas in februari 2023, terwijl A.(...) al sinds februari 2022 het groene licht had gekregen om jullie te vermoorden, oogt zeer vreemd en doet afbreuk aan de vrees die u en uw partner koesteren voor hem (NPO, p. 4 en p. 19).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht uw problemen met uw ex-partner.

Na uw vertrek uit Colombia kwam u volgens uw verklaringen terecht in een prostitutiehuis in Griekenland (NPO, p. 27). Gevraagd wat u vreest ten aanzien van deze gebeurtenissen, verklaart u dat u vreest dat de familie van C.(...) u zou opzoeken en de rest van uw schulden zou eisen (NPO 2, p. 7). U vreest dat de overige Colombiaanse leden van de organisatie u zouden vermoorden voor het geld dat u hen nog verschuldigd bent en omdat ze mogelijk denken dat u klacht tegen hen indiende (NPO 2, p. 9).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat alle leden van de organisatie waarmee u in Griekenland in contact kwam, opgepakt werden (NPO 2, p. 9). Hiertoe behoort Irini, waarbij u haar als de "leider van de hele organisatie" benoemt (NPO 2, p. 7). Hierbij aansluitend legt u ook een nieuwsartikel neer waarin de woordvoerder van de Helleense politie aangeeft dat de vrouwen in de gedwongen prostitutie 2600 tot 2800 euro aan schulden terug moesten betalen (Nieuwsartikel, groene map, nr. 15). Aangezien u verklaart circa 3500 euro terug te hebben betaald, kan u niet zonder meer aannemelijk dat de organisatie u nog steeds zou zoeken.

Naast de vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken dat u nog steeds schulden heeft, zijn er ook geen indicaties dat de familie van C.(...) of de rest van de organisatie ooit nog naar u zochten, ondanks dat ze uw thuisadres kennen. U verklaart dat de familie van C.(...) uw thuisadres kent aangezien ze uw vertrek uit Colombia geregeld hebben (NPO 2, p. 8). Gevraagd of er op uw thuisadres dan ooit naar u gevraagd werd, verklaart u dat uw moeder nooit in contact kwam met iemand uit de organisatie (NPO 2, p. 8). Aangezien er

geen indicaties zijn dat de familie van C.(...) ooit naar u zocht ondanks dat ze weten waar uw familie woont, blijven dit blote beweringen en kan u uw vrees bij terugkeer niet hard maken. Hetzelfde geldt voor de rest van de organisatie die u vreest. Gevraagd waarom u denkt dat u nog steeds problemen zou hebben met de rest van de organisatie, verklaart u: "Dat is omdat ik hen nog geld verschuldigd ben en nog niet terugbetaald heb en ze laten het niet meer zo" (NPO 2, p. 13). Gevraagd hoe u weet dat ze het niet zomaar zouden laten, verklaart u dat het om een gevaarlijke organisatie gaat en dat u het dus daarom weet (NPO 2, p. 13). Hieruit blijkt niet dat er duidelijke indicaties zijn die uw vrees ondersteunen. Aansluitend heeft er ook niemand van de organisatie naar u gevraagd op uw thuisadres of u gezocht (NPO 2, p. 10). Ten slotte vond de politiearrestatie in Griekenland plaats op 30 juni 2023 en werd er in maart 2025 nog steeds niet naar u gezocht, waardoor u niet aannemelijk kan maken dat de familie van C.(...) of andere leden van de organisatie het op u gemunt hebben (Groene map, nr. 15 en NPO 2, p. 6).

Voorts reisde u na de politieactie in Griekenland, waarbij deze criminele organisatie werd opgepakt, naar Spanje. Echter liet u gedurende een jaar na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje. Indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben voor deze criminele organisatie bij terugkeer naar Colombia kan verwacht worden dat u alles in het werk stelt om een mogelijke repatriëring naar Colombia te voorkomen door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart in dit verband dat u naar een telefoonnummer moest bellen hiervoor maar dat er nooit opgenomen werd (verklaring DVZ, vraag 28 en NPO 2, p. 15). Echter heeft u de ngo die u adviseerde en begeleidde bij uw verzoek pas benaderd eind december 2023 (zie documenten stuk 9), terwijl u al sinds april 2023 in Spanje verbleef. U legt enkele screenshots neer van communicatie met deze ngo waarin u uitleg wordt gegeven over hoe u het beste te werk kan gaan voor het indienen van een verzoek. Hierin wordt melding gemaakt van het telefoonnummer dat gebruikt kan worden om een afspraak voor een verdere formalisatie van een verzoek te verkrijgen (zie informatie UNHCR, map landeninformatie in administratief dossier). Echter blijkt vervolgens nergens uit de door u neergelegde documentatie dat u daadwerkelijk actieve pogingen heeft ondernomen om een asielaanvraag in te dienen bij de Spaanse autoriteiten.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of dat u niet naar Colombia kan terugkeren. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2,a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt, kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. U legt ook de geboorteakte van uw dochter neer waarop de naam vermeld wordt van haar vader. Dat D.(...) A.(...) O. (...) U. (...) de vader van uw dochter is, wordt hier niet betwist. U legt ook documenten neer van de gerechtelijke procedures van A.(...). Deze documenten hebben betrekking op het strafrechtelijke verleden van A.(...) en zijn lidmaatschap in de bende. Echter kan het lidmaatschap van A.(...) louter op zich geenszins uw persoonlijke problemen met hem staven.

Vervolgens legt u nog documenten neer die de algemene situatie en het bendegeweld in Colombia aantonen. Deze documenten zijn op geen enkele manier verbonden aan uw persoonlijke problemen en tonen enkel de aanwezigheid aan van Los Tatos in uw wijk. Tussen de bewijsstukken omtrent de algemene situatie zit ook een artikel over de arrestatie van M.(...) T.(...), maar nergens wordt de naam van uw ex-partner vernoemd, ondanks dat u verklaart dat hij de rechterhand van M.(...) T.(...) is. De documenten omtrent het gerechtelijke onderzoek van de moordzaak waarin D.(...) A.(...) betrokken was, kunnen nogmaals uw persoonlijke problemen met hem niet staven. Vervolgens legt u nog screenshots neer waarin A.(...) u beledigt en aangeeft dat hij het groene licht reeds heeft gekregen van zijn baas. Dit document heeft weinig bewijswaarde waarbij het koppies zijn waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Vervolgens legt u nog een document neer waarin jullie psychologische toestand besproken wordt. Hieruit blijkt dat u en uw partner nood hebben aan een psycholoog maar dat er nog geen plek was voor jullie. Voorts legt u nog een document neer, opgemaakt door een psycholoog waarin verklaard wordt dat u sinds 28 januari 2025 psychologische ondersteuning krijgt. Dit document bevat geen diagnose en toont ook niet aan hoe frequent u reeds naar de psycholoog ging. U legt ook een medisch document neer van het Saint-Luc ziekenhuis te Brussel waar u langsging voor pijn in de borststreek. Het document bevat echter geen diagnose en geeft aan dat u terug naar huis kon keren. Dit attest kan de geloofwaardigheid van uw problemen met uw ex-partner niet herstellen, daar de psycholoog zich voor zijn/haar vaststellingen volkomen afhankelijk is van uw eigen verklaringen. Evenmin toont dit attest een risico bij terugkeer naar Colombia aan. Uw advocaat verwijst in dit verband in haar brief met opmerkingen op het persoonlijk onderhoud naar een arrest van de RVV waarin een terugkeer van de betrokken persoon naar zijn/haar herkomstland onmogelijk werd beschouwd vanwege trauma's. Echter wordt niet uitgelegd in uw eigen geval op welke manier uw psychologische problemen zouden kunnen leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Colombia. Na lezing van het betreffende arrest kan ook niet begrepen worden op welke wijze de inhoud van dit arrest – dat de betreffende beslissing van het CGVS volgt – precies zou overeenkomen met uw eigen situatie, noch op

welke manier dit zou kunnen aantonen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia vanwege uw psychologische problemen.

Er kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre u zich beroept op uw medische situatie an sich, dient u desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder legt u nog documenten neer die jullie reisroute naar België aantonen. Deze hebben geen betrekking op uw problemen in Colombia. Voorts legt u nog documenten neer met betrekking tot uw situatie in Griekenland. Deze bevatten nieuwsberichten omtrent het prostitutiehuis in Griekenland waar vrouwen van verschillende nationaliteiten gered werden. U legt ook een e-mail neer van de NGO "A21" die bevestigt dat u één van de slachtoffers was die gered werd. Vervolgens behoren tot deze documenten ook foto's van het prostitutiehuis, WhatsApp-foto's van het adres van het prostitutiehuis en de verdiensten die Penny -uw alias-maakte. Deze documenten kunnen aantonen dat u één van de slachtoffers was die gered werd van de organisatie maar kunnen niet aantonen dat u op heden nog problemen heeft met de organisatie. Ten slotte legt u een betaalbewijs neer van Franse lessen. Het feit dat u Franse lessen volgt is niet verbonden aan enige problemen in Colombia waardoor het ook geen invloed heeft op de beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het

algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Antioquia, Medellín op 23 september 1999. U leefde doorheen de laatste jaren van uw leven altijd in de wijk Robledo Kennedy in Medellín, op hetzelfde adres. U woonde hier samen met uw moeder. U behaalde een technisch diploma als operator, dat u verkreeg toen u in de gevangenis voor minderjarigen zat.

U beseftte reeds op een jonge leeftijd dat u zich aangetrokken voelde tot mensen van hetzelfde geslacht. U kleepte zich van een jonge leeftijd ook al in bredere kledij en kledij van neven. U besloot dan ook uw borsten te laten verwijderen om u beter in uw vel te voelen. U wenst een zwaardere stem te hebben en wilt dit bekomen aan de hand van hormoontherapie maar u wilt geen man worden.

U startte uw relatie met A.(...) N.(...) J.(...) R.(...) (CGVS (...), OV (...)) in januari 2022. In februari 2022 kwam de ex-partner van A.(...) achter jullie relatie. Hij is een lid van de bende Los Tatos en de Clan del Golfo en kreeg in februari 2022 het groen licht om jullie te vermoorden. Nadat A.(...) groen licht had gekregen, gebeurde er een lange tijd niets. Tot hij u en uw partner beschoot toen jullie samen chocomelk gingen drinken in San Feliz. Jullie konden ontsnappen. Na deze gebeurtenissen besloten u en uw partner het land te verlaten. A.(...) reisde voor anderhalve maand naar Mexico en u ging zes maanden naar Chili om bij uw neef

te werken. Jullie keerden beiden terug naar Colombia na die periode. Uw partner was eerder terug in Colombia dan u en werd in die tijd nog belaagd door haar ex-partner.

In april 2023 koos uw partner ervoor om het land te verlaten aan de hand van een modellencontract dat ze in Griekenland kreeg.

A.(...) sloeg hierna in het huis van uw moeder nog een raam in. Uw moeder vertelde A.(...) dat jullie niet aanwezig waren waarop hij hierna niet meer langskwam.

U vertrok in september 2023 naar Spanje, aangezien A.(...) daar verbleef. Op 30 april 2024 kwamen u en A.(...) aan in België en op 14 mei 2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaanse paspoort en legt u foto's neer van A.(...) en u. Voorts legt u nog een psychologisch attest neer, een medisch document van een gynaecoloog en een medisch document van uw borstampuutatie in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een psychologisch attest neer waaruit niet valt af te leiden hoe frequent u bij de psycholoog ging en waarbij het document geen diagnose bevat. Aan het begin van het onderhoud verklaart u zich mentaal en fysiek in staat te voelen voor het interview (NPO, p. 3). Uit het persoonlijk onderhoud is ook gebleken dat u in staat was om uw vluchtmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten en de vragen te kunnen begrijpen en beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw partner A.(...) N.(...) J.(...) R.(...). In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

(...)

Bijgevolg kan u aangaande uw problemen met de ex-partner van A.(...) evenmin een gegronde vrees of een reëel risico bij terugkeer aantonen.

U verklaart verder dat u bang bent dat u uw identiteit zou moeten verstoppen en dat u een hormoontherapie wil volgen maar dat dit niet mogelijk zou zijn in Colombia (NPO, p. 14). Echter kan u een dergelijke vrees niet aantonen. Gevraagd of u ooit problemen heeft gekend vanwege uw genderidentiteit zegt u van niet maar voegt toe dat mensen er mee grapt en/of kritiek gaven (NPO, p. 13 en 14). Concreet gevraagd naar uw vrees vanwege uw wens hormoontherapie te starten geeft u aan de reactie van de mensen op uw uiterlijk te vrezen en dat ze het aan een vriendin van uw moeder zouden kunnen zeggen. U vreest ook dat uw familie geen respect zou hebben ten aanzien van uw moeder als u met die therapie zou starten en dat u geen respect naar uw moeder zou mogen tonen (NPO, p. 15). Hoewel een dergelijke houding van uw familieleden en medeburgers ten aanzien van u en uw genderidentiteit betreurenswaardig genoemd mag worden kunnen deze zaken, zoals door u beschreven, niet worden gezien als een situatie van vervolging of ernstige schade. Bovendien had u in Colombia reeds een borstamputatie ondergaan en blijkt uit uw verklaringen niet dat u problemen hierdoor kreeg met uw familie. Hoewel uw moeder het moeilijk had met de borstamputatie accepteerde ze u en hielp u. U kon ook altijd steunen op uw zus. De rest van uw familie toonde ook geen problemen ten aanzien van uw genderidentiteit (NPO, p. 5 en 6). Gevraagd waarom uw familie wel een probleem zou hebben met een eventuele hormoontherapie, aangezien ze na enige tijd ook geen probleem maakten van uw borstamputatie, verklaart u dat uw moeder van alles zou kunnen aannemen en zich zou afvragen waarom u zo iets doet en er zoveel geld aangeeft (NPO, p. 16). Aangezien uw familie niet negatief reageerde in het verleden is deze verklaring onvoldoende om aannemelijk te maken dat u vanwege een eventuele hormoontherapie plots wel zou terechtkomen in een situatie van vervolging. U verklaart voorts dat uw zus S.(...) u zou aansporen om de therapie te volgen en met de rest van uw familie zou u er niet over spreken (NPO, p. 16). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u een sociaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen. U kan niet aannemelijk maken vanwege uw genderidentiteit, en eventuele medische behandelingen in dit verband, terecht te zullen komen in een situatie van vervolging bij terugkeer naar Colombia.

Bijgevolg kan u zelf evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist wordt. U legt ook foto's neer van A.(...) en u samen. Deze foto's hebben betrekking op jullie relatie, die hier op zich niet in twijfel wordt getrokken. Uw psychologisch attest werd reeds eerder besproken. Het gynaecologisch attest dat u neerlegt, vermeldt een volgende afspraak voor het bespreken van een hysterectomie. Dat u volgende stappen zet in uw transitie heeft geen invloed op uw beslissing aangezien u geen vrees vanwege uw transitie kan aantonen en u een sociaal netwerk heeft in Colombia om op terug te vallen. Ten slotte legt u nog een document neer van een Colombiaans ziekenhuis dat uw borstamputatie aantoont. Dit document kan enkel aantonen dat u wel degelijk een borstamputatie onderging maar kan niet aantonen dat u in de toekomst problemen zou hebben door deze medische ingreep aangezien u hier in het verleden ook geen problemen door kreeg.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de elementen op basis waarvan tweede verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: het EVRM) en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Op 16 oktober 2025 dient verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin er wordt verwezen naar volgend rapport en er de weblink van wordt vermeld: COI Focus *“Colombia: seksuele en genderminderheden”* van 19 juni 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond,

ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt ten aanzien van hun land een gegronde vrees voor vervolging te hebben, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen steunen op volgende motieven:

(i) De vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid:

er werd geconcludeerd dat het CGVS hieraan niet twijfelt, echter is het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia – op basis van landeninformatie COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 16 februari 2023 – op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling. Hieruit blijkt dat ondanks bestaande discriminatie en geweld tegen LGBT-personen, Colombia over een progressief wettelijk kader met gelijke rechten en zonder systematische vervolging beschikt. Bescherming is niet altijd volledig effectief, maar het risico op vervolging hangt af van de individuele situatie en kan niet algemeen worden verondersteld. Na een individuele beoordeling werd vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade is zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit volgt uit het volgende:

(a) de beweerde problemen met de ex-partner van eerste verzoekster naar aanleiding van haar seksuele geaardheid zijn ongeloofwaardig bevonden. Er zijn tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij het CGVS van verzoekende partijen onderling maar ook ten aanzien van hun eigen vorige verklaringen bij de DVZ. De enige specifieke gebeurtenis betreft een schietincident. Inzake de tijdsperiode verwijst eerste verzoekster bij het CGVS aanvankelijk naar mei 2023 en tweede verzoekster naar mei 2022 waarna ze wisselt naar mei 2023. Na het gehoor wordt via de advocaat de datum opnieuw aangepast naar mei 2022. Op de DVZ verwijst tweede verzoekster naar januari 2023. Eerste verzoekster heeft daarentegen het schietincident niet vermeld op de DVZ. Daarnaast is het opmerkelijk dat de ex-partner van eerste verzoekster tot in mei heeft gewacht om over te gaan tot een moordpoging, terwijl hij het groene licht om hen te vermoorden al in februari 2022 heeft gekregen van zijn bendeleider. Deze wisselende en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid en maken dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Dat zij zich na het schietincident hebben verstoep en daarna elk zijn teruggekeerd naar hun eigen woning, kan evenmin worden gevolgd;

(b) het verlaten van Colombia door verzoekende partijen en na een korte tijd vrijwillig terug te keren naar dezelfde plek waar de problemen begonnen zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun problemen. Bovendien gaf eerste verzoekster aan dat zij terugkeerde omdat zij geen werk heeft gevonden in Mexico en ze enkel een vriendin is gaan bezoeken;

(c) wat betreft de meerdere geweldincidenten door de ex-partner van eerste verzoekster jegens haar in de periode april – november 2022 (slagen en verwondingen, met kabel geslagen en van motor geduwd), is opgevallen dat de opgegeven data niet overeenkomen en dat haar ex-partner, ondanks ernstige bedreigingen en kansen om deze bedreigingen in daden om te zetten, hen niet heeft vermoord ondanks dat hij de opportuniteit had. Verder blijkt dat verzoekster en haar partner na deze incidenten geen ondergedoken leven leidden: zij bleven op hetzelfde adres wonen, bleven werken en namen deel aan sociale activiteiten, wat moeilijk verenigbaar is met een reële vrees. Ook het gedrag van eerste verzoekster, zoals het bijwonen van feestjes en het passeren langs de woning van haar ex-partner na eerdere vermeende gewelddaden, getuigt van weinig voorzichtigheid. Daarnaast doen nieuwe tegenstrijdigheden zich voor omtrent latere feiten, zoals het ingooien van ramen, waarbij zowel de datum als de wijze van beschadiging inconsistent worden verklaard. Er werden geen voorzorgsmaatregelen genomen noch verdere stappen gezet. Dat tweede verzoekster nadien bleef werken en buitenshuis kwam, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun problemen;

(d) ten slotte wordt ook de laattijdige vertrekdatum uit Colombia, ruim na de vermeende ernstige bedreigingen, als moeilijk te rijmen beschouwd met de aangehaalde vrees, wat in zijn geheel de geloofwaardigheid van het relaas aanzienlijk ondermijnt.

(ii) Ten aanzien van de problemen die eerste verzoekster heeft gehad in Griekenland, in het bijzonder de vrees dat de criminele organisatie - die zich voordeed als een modellenbureau maar in werkelijkheid een prostitutiehuis bleek te zijn en later door de autoriteiten werd ontmanteld - haar zou vermoorden omdat zij hen nog geld verschuldigd zou zijn, wordt het volgende opgemerkt:

(a) alle betrokken leden, inclusief de vermeende leider, werden in Griekenland opgepakt, en eerste verzoekster heeft verklaard circa €3500 terugbetaald te hebben. Er zijn geen indicaties dat iemand uit de organisatie ooit contact heeft opgenomen met haar of haar thuisadres, ondanks dat dit bekend zou zijn;

(b) ook tijdens de periode na de politieactie in Griekenland en nadat ze is vertrokken naar Spanje, heeft eerste verzoekster geen actieve pogingen ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

(iii) De neergelegde documenten kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Documenten over het strafrechtelijke verleden of lidmaatschap van de ex-partner in een bende, alsook algemene berichten over bendegeweld in Colombia, tonen slechts de aanwezigheid van gewelddadige groepen aan, maar leggen geen rechtstreeks verband met hun persoonlijke situatie. Screenshots van bedreigingen en documenten over psychologische of medische opvolging geven geen objectieve bevestiging van risico bij terugkeer; diagnoses, frequentie van behandeling of concreet gevaar bij terugkeer zijn niet vastgesteld. Verwijzingen naar arresten van de Raad worden niet concreet verbonden aan haar situatie. Evenmin kunnen documenten over de reisroute naar België, het prostitutiehuis in Griekenland of Franse lessen relevant worden geacht voor het risico op vervolging of ernstige schade in Colombia.

(iv) Wat betreft tweede verzoekster werd geoordeeld dat zij de vrees inzake de genderidentiteit en wegens haar wens tot het volgen van een hormoontherapie niet aannemelijk heeft gemaakt. Ze heeft nooit concrete problemen ondervonden en heeft reeds in Colombia een borstamputatie ondergaan zonder dat dit tot problemen heeft geleid met familie. Zij heeft verder een sociaal netwerk en er kan niet worden verwacht dat haar familieleden eventuele hormoontherapie niet zouden accepteren. De neergelegde stukken leiden niet tot een andere beoordeling.

(v) In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging

van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekende partijen geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

Ten aanzien van eerste verzoekster werd het volgende gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een psychologisch attest neer zonder diagnose en waaruit niet af te leiden valt hoe vaak u naar de psycholoog ging. Ondanks dit document bevestigt u aan het begin van het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud dat u zich mentaal en fysiek in staat voelt om het interview af te leggen (NPO, p. 3 en NPO, p. 2). Uit beide gehoorverslagen is ook gebleken dat u in staat was om uw asielmotieven concreet en omstandig uiteen te zetten, en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster oordeelde verweerder het volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een psychologisch attest neer waaruit niet valt af te leiden hoe frequent u bij de psycholoog ging en waarbij het document geen diagnose bevat. Aan het begin van het onderhoud verklaart u zich mentaal en fysiek in staat te voelen voor het interview (NPO, p. 3). Uit het persoonlijk onderhoud is ook gebleken dat u in staat was om uw vluchtmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten en de vragen te kunnen begrijpen en beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen uiten kritiek op deze motieven. Zij voeren aan dat er psychologische attesten werden neergelegd waaruit blijkt dat eerste verzoekster kampt met psycho-traumatische klachten. Bij tweede verzoekster wordt hetzelfde vermeld in haar psychologisch attest met daarbij een dimensie die verband houdt met haar genderidentiteit. De voornoemde inconsistenties in hun relaas kunnen volgens verzoekende partijen verklaard worden door hun psychologische toestand, die het gevolg is van langdurige blootstelling aan partnergeweld, bedreigingen en mensenhandel, maar ook door traumatische gebeurtenissen, de duur en intensiteit van interviews en het feit dat niet iedereen over dezelfde cognitieve en communicatieve

vaardigheden beschikt. Ze menen aldus dat hun vermogen om iets op een gestructureerde en chronologisch perfecte manier te brengen, beperkt was door stress, angst en taalbarrières.

Verzoekende partijen slagen er, om onderstaande redenen, met voormeld betoog evenwel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissingen.

Uit het psychologisch attest aangaande eerste verzoekster blijkt dat zij zich sterk depressief voelt en moeite heeft met ontspannen. Ze ervaart slaapproblemen, waaronder slapeloosheid en traumatische herinneringen. Ze huilt vaak door emotionele stress. Er wordt verder vermeld dat eerste verzoekster lesbisch is en hierdoor geweld heeft ervaren van haar ex-partner. In het attest wordt ook aangegeven dat het belangrijk is om rekening te houden met haar psychische kwetsbaarheid bij gesprekken en in haar dossier.

In het psychologisch attest over tweede verzoekster d.d. 11 maart 2025, dat dateert van na het persoonlijk onderhoud, staat dat zij intens geweld heeft ervaren door de ex-partner van haar vriendin. Beide zouden in constante angst en dreiging hebben geleefd. Verder wordt er vermeld dat tweede verzoekster bezig is met een gendertransitie, onder andere via een stemverandering, hetgeen haar heeft blootgesteld aan stigmatisering en vooroordelen. De traumatische gebeurtenissen hebben een belangrijke impact gehad op haar mentale gezondheid. Tweede verzoekster vertoont meerdere symptomen van posttraumatische stress.

Uit deze attesten blijkt evenwel niet zonder meer dat de aangehaalde problemen de deelname aan de procedure van internationale bescherming hebben verhinderd of bemoeilijkt. In deze merkt de Raad op dat verzoekende partijen nergens tijdens de administratieve procedure van hun huidig beschermingsverzoek, met inbegrip van de vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' (administratief dossier, deel DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 12 juni 2024) melding maakten van het gegeven dat zij omwille van hun profiel niet op volwaardige wijze zouden kunnen deelnemen aan de huidige procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zij tonen evenmin op enige manier aan de hand van medische attesten aan dat hun intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat zij niet in staat zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor hun laatste vertrek uit het land van herkomst.

Hoewel de neergelegde documenten aantonen dat verzoekende partijen kampen met psychologische problemen, blijkt dat zij op volwaardige wijze deel konden nemen aan de procedure om internationale bescherming. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partijen werden zij erop gewezen dat zij steeds om een pauze konden vragen. Er werd bij aanvang maar doorheen de interviews ook gevraagd naar hun toestand en of ze zich goed genoeg voelden om het interview af te leggen, hetgeen zij bevestigden. De protection officer benadrukte meermaals dat zij konden aangeven wanneer zij het moeilijk hadden of nood hadden aan een extra pauze. Hoewel verzoekende partijen aangaven dat er tijdens het eerste interview bij de DVZ bepaalde onduidelijkheden waren, verklaarden zij zich echter akkoord met de inhoud van de verklaringen en meenden ze dat ze alle redenen hebben kunnen meegeven en – in tegenstelling tot het betoog dat er taalproblemen waren – het correct was vertaald, waarna het in Spaans werd voorgelezen en waarvan zij een kopie hebben gekregen (administratief dossier, vragenlijst DVZ). Ook op het CGVS werd hen bij aanvang gevraagd of ze de tolk goed verstonden, hetgeen zij hebben bevestigd (administratief dossier eerste verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 28 oktober 2024 (hierna: NPO I eerste verzoekster; administratief dossier tweede verzoekster, notities persoonlijk onderhoud d.d. 28 oktober 2024 (hierna: NPO tweede verzoekster).

Wat betreft de opmerkingen die middels een brief van hun advocaat werden doorgestuurd naar het CGVS wordt het volgende opgemerkt (administratief dossier, map 'Documenten', d.d. 27 maart 2025). De opmerkingen die werden gemaakt in het kader van bijzondere procedurele noden, hadden betrekking op de psychologische kwetsbaarheid, de psychologische (hierboven beschreven) attesten alsook de angst inzake het onder andere beschrijven van een tijdskader. De advocaat gaf hierbij nergens te kennen dat de psychologische problemen van verzoekende partijen hen significant parten hadden gespeeld tijdens de persoonlijke onderhouden. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de inhoud van hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens de administratieve procedure gekleurd zijn door de psychologische problemen en/of trauma's. Uit de attesten kan niet blijken dat verzoekende partijen niet in staat zouden geweest zijn om de persoonlijke onderhouden bij te wonen en er wordt ook niet in vermeld welke specifieke maatregelen zouden moeten of kunnen genomen worden om rekening te houden met de beschreven problematiek. Verzoekende partijen tonen verder ook niet aan dat zij heden nog steeds psychologische problemen hebben waarvoor zij professionele begeleiding krijgen.

Verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift verder naar de duur van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster op 28 oktober 2024 duurde van 8u43 tot 14u52, met pauze en een middagpauze van 12.04 tot 13.46 uur. Dit persoonlijk onderhoud, middagpauze niet meegeteld, heeft dus in totaal vier uur en zevenentwintig minuten geduurd. Het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster op 28 oktober 2024 duurde van 15.01 tot 18.35

u, met een pauze, dit onderhoud duurde dus in totaal drie uur en vierendertig minuten. Het tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster op 12 maart 2025 startte om 8u38 en liep tot 11u36, met pauze. Het tweede onderhoud heeft aldus in totaal net geen drie uur geduurd.

De Raad erkent dat het op 28 oktober 2024 een lange dag moet zijn geweest voor verzoekende partijen, die op dezelfde datum na elkaar gehoord werden, maar nergens blijkt dat verzoekende partijen hebben aangegeven dat zij het moeilijk kregen omwille van de duur of dat het onderhoud te lang heeft geduurd en dat zij zich om deze reden niet langer in staat voelden om verklaringen af te leggen. Er blijkt ook niet uit het gehoorverslag dat hen een pauze geweigerd zou zijn.

De Raad stelt ook vast dat de eigenheid van deze zaak, met name dat er twee personen (verzoekende partijen) zijn die op dezelfde dag gehoord moesten worden en dat het eenzelfde relaas betreft, waardoor bepaalde verklaringen aan elkaar moesten worden getoetst, meebrengt dat verzoekende partijen een hele dag aanwezig moesten zijn. Dit brengt echter niet mee dat zij elk een volledige dag gehoord werden, zoals blijkt uit de hierboven vermelde pauzes. Verzoekende partijen kunnen dus niet zonder meer gevolgd worden dat de duur van hun persoonlijke onderhouden een grote impact zou hebben gehad op hun verklaringen. Daarbij komt dat zij niet in concreto aanduiden op welk van hun afgelegde verklaringen dit een impact zou hebben gehad. Louter verwijzen naar 'de tegenstrijdigheden' kan in dit verband niet volstaan, te meer er in casu tal van tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

Inzake hun betoog over de stress die zij hebben ervaren tijdens de interviews, merkt de Raad op dat kan worden aangenomen dat ieder persoonlijk onderhoud in het kader van de asielprocedure gepaard gaat met enige mate van stress. Dit kan echter geen afbreuk doen aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De bestreden motieven hebben betrekking op essentiële elementen en gegevens die de kern uitmaken van het aangevoerde relaas. Er kan worden verwacht dat verzoekende partijen de aangehaalde gebeurtenissen op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen kunnen zetten of op een duidelijke wijze kunnen uitleggen waarom zij zich bepaalde zaken niet of moeilijk zouden herinneren. De aangehaalde stressvolle omstandigheden, die elke verzoeker om internationale bescherming trouwens kan hebben tijdens een interview, vormt bijgevolg geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Aldus blijkt niet dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten en hun asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen. De loutere bewering dat er geen rekening gehouden werd met het kwetsbaar profiel, betreft niet meer dan een algemene kritiek, die voorbijgaat aan de concrete inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden en op het concrete verloop ervan. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze hun kwetsbaarheid van enige invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen (zie infra). Bovendien formuleerden noch verzoekende partijen, noch hun advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS omwille van hun psychologische toestand. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoekende partijen in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De vrees voor vervolging die verzoekende partijen aanvoeren bij een terugkeer naar Colombia valt uiteen in volgende onderdelen:

- A) een vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid en de problemen met eerste verzoeksters ex-partner;
- B) eerste verzoekster vreest voor vervolging naar aanleiding van problemen in Griekenland met name dat de criminele organisatie - die zich voordeed als een modellenbureau maar in werkelijkheid een prostitutiehuis bleek te zijn en later door de autoriteiten werd ontmanteld - en waarvoor zij werkte, haar zou (laten) vermoorden, omdat zij hen nog geld verschuldigd zou zijn en
- C) tweede verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Colombia haar genderidentiteit zou moeten verbergen en geen hormoontherapie zou kunnen volgen uit angst voor negatieve reacties, sociale afkeuring en gebrek

aan respect binnen haar familie en omgeving. Deze elementen worden hieronder achtereenvolgens behandeld.

A) Vrees voor vervolging vanwege hun seksuele geaardheid en de problemen met eerste verzoeksters ex-partner

3.3.5.2. Verzoekende partijen verklaren homoseksueel te zijn, in een relatie te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen om te worden vervolgd omwille van hun seksuele geaardheid. Zij werden bedreigd en belaagd door de ex-partner van eerste verzoekster, die tevens lid is van een bende.

3.3.5.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat hij de seksuele geaardheid van verzoekende partijen net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen en de aanvullende nota van verweerder van 16 oktober 2025 wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 en de COI Focus "*Colombia: seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025 blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het beleidsdocument CONPES 4147 (2025) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie ook dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuele mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTIQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTIQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTIQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 %

leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalía richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden voor leden van de LGBTQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke behoren voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30 waarschuwingen uit voor LGBTQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTQ+-personen lopen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen. Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft op de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTQ+-personen, waardoor elke

LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert.

De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De landeninformatie die verzoekende partijen doorheen hun verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure hebben aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de landeninformatie die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen en in de aanvullende nota wordt aangereikt, volledig dan wel niet correct of niet langer actueel is. Verzoekende partijen brengen verder geen concrete elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in de Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel of transgender te zijn in Colombia volstaat op zich niet om a priori te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoekende partijen moeten daarbij op basis van hun individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. De individuele omstandigheden van verzoekende partijen moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

3.3.5.2.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij hun geaardheid in zekere mate openlijk konden beleven. Ondanks het feit dat de moeder van eerste verzoekster dit niet accepteerde, woonde eerste verzoekster bij haar in en waren er verder (met andere familieleden) geen andere problemen. Bovendien heeft eerste verzoekster een tante die ook lesbisch is (NPO I eerste verzoekster, p. 8-10), heeft zij tot haar vertrek uit Colombia een beroep kunnen uitoefenen (NPO I eerste verzoekster, p. 5) en kon zij in haar vrije tijd samen met tweede verzoekster meerdere activiteiten doen (NPO I eerste verzoekster, p. 11).

Tweede verzoekster verklaarde dat ondanks het feit dat haar moeder niet akkoord ging met haar beslissingen omtrent haar seksuele geaardheid en transitie, ze wel bij haar moeder woonde en verder over het algemeen een goede relatie met haar familieleden heeft. Haar zus steunde haar bovendien in haar beslissingen hierover (NPO tweede verzoekster, p. 5-7). Bovendien heeft zij kunnen studeren en heeft zij tot augustus 2023 een functie kunnen uitoefenen en had ze aldus toegang tot de arbeidsmarkt (Vragenlijst DVZ tweede verzoekster, vraag 11). Daarnaast is haar neefje homoseksueel, heeft ze een vriendin die tot de LGTBQ-gemeenschap behoort (NPO tweede verzoekster, p. 11-12) en stelde ze dat zij nooit problemen heeft ervaren omwille van haar seksuele geaardheid en transitie (NPO tweede verzoekster, p. 14). Wat tweede verzoekster betreft, wordt ook verwezen naar punt 3.3.5.2.9. van dit arrest.

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna: HvJ) X., Y en Z. van 7 november 2013 alsook naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stellen dat van hen niet mag worden verwacht dat zij hun homoseksuele geaardheid verbergen om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76). Zoals blijkt uit hun eigen verklaringen, hebben zij omwille van hun seksuele geaardheid geen problemen ondervonden. Zij vermeldden enkel de problemen die ze hadden met A., de ex-partner van eerste verzoekster.

3.3.5.2.3. Verzoekende partijen voeren dus in hun asielaanvraag aan dat de ex-partner van eerste verzoekster – die nu een relatie heeft met tweede verzoekster – haar omwille van haar seksuele geaardheid, met de dood

heeft bedreigd. Zij verwijzen hierbij naar een schietincident. Verweerder heeft hierover terecht het volgende overwogen aangaande de data van het vermeende schietincident:

“U slaagde er echter niet in op een geloofwaardige manier uw problemen met A.(...) aannemelijk te maken waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen. De inconsistenties waarmee de problemen verklaard worden tijdens het persoonlijk onderhoud zijn opvallend waarbij er aanzienlijke tegenstrijdigheden zijn tussen u en uw partner en ook ten aanzien van jullie eerste verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan jullie beiden bevestigden dat ze correct werden neergeschreven (NPO, p. 3 en NPO Partner, p. 3). Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud om te vertellen over de problemen die u meemaakte nadat uw ex-partner ontdekte dat u lesbisch was, blijft u een lange tijd aan de oppervlakte waarbij u het over constante mishandeling en bedreiging heeft (NPO, p. 15). Gevraagd om concrete feiten aan te halen die plaatsvonden, kan u nogmaals geen concrete gebeurtenissen aanhalen (NPO, p. 15). Gevraagd om concretere feiten en gebeurtenissen aan te halen vernoemt u het schietincident. Hierbij verklaart u dat u en uw partner rond mei 2023 beschoten werden door uw ex-partner nadat een van zijn vrienden jullie samen had gezien (NPO, p. 16). Het is echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat deze feiten plaatsvonden in mei 2023, terwijl uw partner tijdens het persoonlijk onderhoud naar mei 2022 verwijst (NPO Partner, p. 17). Vervolgens verklaart uw partner ook nadat ze eerst mei 2022 vermeldde: “wel nee, schoten in 2023, alle problemen begonnen in 2023” (NPO Partner, p. 18). Na het gehoor laten jullie via de advocaat in de brief met opmerkingen op het persoonlijk onderhoud deze datum weer aanpassen naar mei 2022. De tegenstrijdigheden in de data die jullie beiden vermelden om vervolgens de data te veranderen, zorgen ervoor dat u niet op een geloofwaardige manier aannemelijk kan maken dat deze feiten wel degelijk plaatsvonden.

Hierbij aansluitend verklaarde uw partner bij Dienst Vreemdelingenzaken dat het schietincident plaatsvond in januari 2023 (CGVS Vragenlijst vraag 3). Gevraagd aan uw partner waarom ze bij Dienst Vreemdelingenzaken verwees naar januari 2023 om nu te verwijzen naar mei 2022 of mei 2023, kan ze geen verklaringen geven voor deze discrepanties (NPO Partner, p. 19). Uw partner verklaart: “Dat was de verwarring, hetgeen wat ik wilde verbeteren, de data” (NPO Partner, p. 19). Gevraagd aan uw partner waarom ze in het begin van het interview dan aangaf dat alles correct genoteerd was bij Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart ze dat ze net had gezegd dat het in 2023 gebeurde (NPO Partner, p. 20). Dit kan nog steeds niet verklaren waarom er bij Dienst Vreemdelingenzaken januari vermeld werd en tijdens het persoonlijk onderhoud mei. Gevraagd aan uw partner waarom de maanden dan anders waren, kan uw partner enkel verklaren dat jullie elkaar leerden kennen in januari en dat in februari alle problemen ontstonden (NPO, p. 20). Nogmaals kan dit de verschillende data niet verantwoorden. Zelf heeft u ook geen verklaring waarom E.(...) januari vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (NPO, p. 25). Nogmaals doen de inconsistente data en het gebrek aan verklaringen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen.”

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar een schrijven van hun raadsman gericht aan het CGVS met enkele opmerkingen over de te verbeteren elementen in verband met de opgegeven data.

Verder stellen verzoekende partijen in het algemeen dat zij de tegenstrijdigheden wensen te verklaren door de stress die zij hadden tijdens het interview, het feit dat het interview te lang duurde waarbij tweede verzoekster na eerste verzoekster aan bod kwam en dit pas rond 18 u was alsook dat de persoon die het interview heeft afgenomen fouten heeft gemaakt in de naam van vader en dochter. Zij menen dat zij middels een schrijven correcties hebben gemaakt en dit niet als verdacht kan worden gezien nu zij hiervan gebruik kunnen maken omdat dit hun recht is.

Hoewel verzoekende partijen via hun raadsman bijkomende verduidelijkingen en rechtzettingen hebben overgemaakt, acht de Raad deze toelichtingen onvoldoende concreet en niet van die aard dat zij doorslaggevende elementen bevatten om tot een andere beoordeling van het verzoek om internationale bescherming te komen. Er worden immers geen concrete en pertinente elementen vermeld die de tegenstrijdigheden kunnen opheffen. Bovendien merkt de Raad op dat het herhaaldelijk wijzigen van data opmerkelijk is en de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnt.

Wat betreft het betoog inzake stress tijdens het interview, herhaalt de Raad dat stress en spanning tijdens interviews gelden voor elke verzoeker, nu elk verzoek om internationale bescherming gepaard gaat met een bepaalde mate van stress. Er wordt echter niet aangetoond dat het geheugen zou zijn aangetast of dat het afleggen van accurate informatie niet kon worden verwacht over een incident dat bijna hun leven heeft gekost. Het betoog inzake de duur van hun interview doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen, zeker nu blijkt dat tweede verzoekster inderdaad aan de beurt kwam na eerste verzoekster, maar wel om 15.01 uur en niet pas om 18u zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Voor een volledige bespreking van de stress en de duur van de interviews, kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.4. van dit arrest. In zoverre zij aanvoeren dat de opmerkingen van hun advocaat op de notities van de persoonlijke onderhouds niet als verdacht kan worden opgevat, benadrukt de Raad dat de elementen die aan bod komen in deze opmerkingen niet concreet of voldoende zijn om de beoordeling van verweerder in hun voordeel te wijzigen.

3.3.5.2.4. Verder staat inzake het schietincident het volgende te lezen in de bestreden beslissing:
"Voorts vermeldde u het schietincident ook niet bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst vraag 3). Gevraagd waarom u het niet vermeldde kan u enkel verklaren dat u het niet weet en dat u het ook al vermeld had aan uw advocaat dat de medewerker bij Dienst Vreemdelingenzaken u tegenhield tijdens het praten (NPO, p. 24). Gevraagd waarom u aan het begin van het interview dan aangaf dat u de belangrijkste redenen kon vermelden bij Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u hetzelfde. Dat de medewerker bij Dienst Vreemdelingenzaken u niet liet uitpraten (NPO, p. 24). Dit kan niet verklaren waarom u aan het begin van het interview aangaf dat u alle belangrijkste redenen vermeld had ondanks dat er niets instond over het schietincident (NPO, p. 24). Het feit dat u deze gebeurtenis zelf niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken is zeer opmerkelijk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud slagen jullie er dus beide niet in om op een consistente manier feiten weer te geven omtrent de gebeurtenissen en data van het schietincident. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. De bovenstaande verklaringen zijn onvoldoende om de tegenstrijdigheden van data op te helderen die u en uw partner vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud.

Vervolgens is het zeer opmerkelijk dat uw ex-partner tot mei wachtte met zijn moordpoging, terwijl hij het groene licht al in februari 2022 kreeg. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom hij zo lang wachtte. Hierbij verklaart u dat u niet weet waarom hij het niet vroeger deed (NPO, p. 25). Dit biedt geen verklaring voor de lange wachttijd tussen de periodes en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen

Wanneer het schietincident verder wordt besproken tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u en uw partner zich verstopten in een garage nadat uw ex jullie had beschoten om vervolgens beide naar jullie eigen woning te gaan (NPO, p. 16). Dat u zich ging verstoppen in een woning die A.(...) kende -aangezien hij tijdens jullie relatie vaker langskwam- nadat hij u en uw partner had beschoten, is zeer opmerkelijk (NPO, p. 16 en p. 23). Gevraagd waarom u zich op een plek ging verstoppen die A.(...) kende, verklaart u: "Hij heeft nooit een schandaal gecreëerd in mijn huis, achtervolgde mij wel, maar hij is nooit agressief geweest in mijn huis" (NPO, p. 24). Deze verklaring kan niet ophelderen waarom u thuis ging schuilen nadat hij u en uw partner probeerde te vermoorden. Uw advocaat geeft in haar brief nog bijkomende redenen hiervoor, waaronder de stelling dat jullie geen alternatief onderdak hadden. Los van het feit dat u dit ook zelf zou hebben kunnen zeggen in uw persoonlijk onderhoud is dit maar weinig overtuigend. Immers wordt geenszins verduidelijkt waarom jullie niet tijdelijk elders konden verblijven, zoals bij (verre) familie, vrienden of een hotel. Zij voegt ook nog toe dat de buurt in de gaten werd gehouden, zonder uit te leggen op welke manier dit ervoor zou zorgen dat in uw eigen woning blijven na deze aanval een betere en veiligere optie zou zijn dan elders onder te duiken of te schuilen."

Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekster niet duidelijk wist wat zij wel of niet kon vertellen tijdens het interview. Zij stellen dat de ambtenaar haar meerdere malen onderbrak, meerdere fouten maakte bij het vermelden van namen en haar niet de gelegenheid gaf zich volledig uit te spreken. Voorts verwijzen zij naar de brief van hun advocaat d.d. 1 juli 2024, waarin wordt opgemerkt dat verzoekende partijen niet het gevoel hadden dat naar hen werd geluisterd, ze voortdurend werden onderbroken en geen details konden verstrekken en dat, in tegenstelling tot wat op de vragenlijst is genoteerd, hen in werkelijkheid niet werd gevraagd of ze nog iets hadden toe te voegen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met dit betoog volharden in hun verklaringen en geen nieuwe elementen bijbrengen die de motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht kan plaatsen.

De Raad wijst erop dat een verzoeker om internationale bescherming bij de DVZ erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de DVZ. Er kon redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielaanvraag zouden hebben vermeld, dit schietincident vormt een wezenlijk element. Verzoekende partijen hebben de mogelijkheid gehad om de fouten recht te zetten. Deze verbeteringen waren echter niet van die aard opdat deze enige invloed kon hebben op de beoordeling.

Dat de vraag of ze nog iets hadden toe te voegen hen in werkelijkheid niet zou zijn gesteld, doet hier geen afbreuk aan. Daarbij komt dat het verslag van het interview bij de DVZ door hen werd ondertekend, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan. Bovendien hebben verzoekende partijen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaard dat zij alle hoofdredenen hebben kunnen geven en verder geen opmerkingen meer hadden (NPO I eerste verzoekster, p. 3-4; NPO tweede verzoekster p. 3).

Wat betreft het betoog inzake de stress en de instructies tijdens het interview, kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.4. van dit arrest.

3.3.5.2.5. Voorts wordt door verweerder het volgende benadrukt:

“Vervolgens besloten u en uw partner Colombia voor een eerste keer te verlaten na het schietincident. U reisde naar Mexico voor anderhalve maand en E.(...) reisde naar Chili voor zes maanden om bij haar neef te gaan werken (NPO, p. 18). U en uw partner verklaren dat jullie beiden terugkeerden naar Colombia, aangezien jullie dachten dat de situatie kalmer of beter ging zijn (NPO, p. 26 en NPO Partner, p. 19). Gevraagd waarom u terugkeerde, aangezien uw ex-partner u probeerde te vermoorden, verklaart u dat u geen werk vond in Mexico en dat u enkel naar daar ging om een vriendin te bezoeken (NPO, p. 25). Gevraagd waarom u ondanks deze redenering terugkeerde naar de plek van uw problemen, verklaart u dat u verwachtte dat de situatie kalmer ging zijn (NPO, p. 26). Dat u verwachtte dat de situatie anders zou zijn na anderhalve maand weg te zijn, is zeer opmerkelijk. Dat u dan ook vrijwillig terug naar huis keerde -waar uw problemen zich bevonden- doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen (NPO, p. 18). Gezien jullie beiden vrijwillig terugkeerden naar jullie problemen, kan er geen geloof gehecht worden aan jullie problemen, aangezien dit niet van een vrees getuigt. Hierbij aansluitend verklaart u tijdens het tweede onderhoud dat u terug zou keren naar uw thuisadres in Colombia naar aanleiding van de gebeurtenissen in Griekenland (NPO 2, p. 9). Dat u terug zou keren naar de plek waar de problemen met uw ex-partner zich bevinden, getuigt nogmaals van weinig vrees. Gevraagd waarom u terug zou keren naar de plek waar uw ex-partner u kan vinden, verklaart u dat u geen andere plek heeft waar u terecht kan (NPO 2, p. 9). Desondanks getuigt dit van weinig vrees ten aanzien van uw ex-partner, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze problemen.”

Verzoekende partijen stellen dat zij hoopten dat de situatie inmiddels was gekalmeerd. Bovendien beschikten zij niet langer over de financiële middelen om elders te verblijven. De terugkeer gold derhalve als een noodoplossing en niet als een vrijwillige keuze. Zij voeren verder aan dat zij na terugkeer hebben geprobeerd zo 'low profile' mogelijk te leven.

Het gegeven dat verzoekende partijen stellen dat ze de ex-partner van eerste verzoekster vreesden, terwijl eerste verzoekster ook aangeeft enkel naar Mexico te zijn gereisd om een vriendin te bezoeken en haar gedachten te verzetten (NPO I eerste verzoekster p. 18 en 25) en vervolgens terug te keren naar het land waar ze bedreigd zouden zijn geweest en zouden moeten vrezen voor hun leven, breekt de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten nog verder af. De incidenten - die hieronder uitvoerig worden besproken - betreffen immers meerdere aanslagen op hun leven zoals een schietincident, slagen en verwondingen waaronder wurging en het ingooien van een raam. De Raad ziet niet hoe het terugkeren naar een plaats waar ze vrezen voor hun leven en talrijke incidenten zouden hebben meegemaakt met vrees voor hun leven, als noodoplossing kan worden beschouwd.

Wat betreft het terugkeren en een zo 'low profile' mogelijk leven te leiden, kan worden verwezen naar hetgeen wordt gesteld onder punt 3.3.5.2.5. van dit arrest.

3.3.5.2.6. Wat betreft de meerdere geweldsincidenten van de ex-partner bij verzoekende partijen wordt het volgende geoordeeld:

“Voorts verklaart u dat uw ex-partner u heeft geslagen en gewurgd in april 2022, u met een kabel sloeg in juni 2022 en van uw moto duwde in november 2022 (NPO, p. 17 en p. 18). Na april 2022 en de daaropvolgende gebeurtenissen leidden E.(...) en u bezwaarlijk een ondergedoken leven en is het opmerkelijk dat uw ex-partner nog steeds niet handelde naar zijn bedreigingen om jullie te vermoorden ondanks dat hij de opportuniteit had. Omtrent de gebeurtenis van april 2022 verklaart u eerst dat het plaatsvond in de maand juli. Uw ex-partner kwam binnen in een winkel waar u sigaretten ging kopen en begon u te wurgen, om u erna te schoppen en te slaan (NPO, p. 17). Vervolgens verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze gebeurtenissen in april plaatsvonden (NPO, p. 17). Nogmaals treden er inconsistenties op omtrent de vermelde data, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

E.(...) en u leefden ook geen ondergedoken leven nadat alle gebeurtenissen van het schietincident tot het duwen op de moto plaatsvonden (NPO, p. 24 en NPO Partner, p. 18). Als reactie op zulke gebeurtenissen kan er verwacht worden dat slachtoffers zich zouden verstoppen voor hun agressor, wat u of E.(...) niet deden. De reactie van u en uw partner om zich thuis op te sluiten na het schietincident werd reeds besproken.

Vervolgens verklaart u dat u na het incident van juni 2022 door uw ex-partner geslagen werd met een kabel nadat u naar een feestje ging met een vriendin en voorbij zijn huis wandelde. Het oogt al opmerkelijk dat u na het schietincident en een eerdere confrontatie naar een feestje ging. Het oogt dan nog vreemder dat u aan zijn huis passeerde om daar te geraken (NPO, p. 17). Dat u naar feestjes ging en aan zijn huis passeerde, getuigt van weinig vrees, gezien de situatie die u beschrijft, wat sterk de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnt. Nadat u aan zijn huis passeerde, sloeg uw ex u met een kabel. Dat uw ex ook geen gevolg gaf aan zijn bedreigingen om u te vermoorden, is ook zeer merkwaardig. Vervolgens verklaart u dat u

deed wat u altijd deed, namelijk terug naar huis gaan, u opsluiten en alles aan uw mama vertellen (NPO, p. 18). Dat u na deze gebeurtenis nogmaals naar het huis keert -waar uw ex-partner al vaker geweest is- oogt nogmaals zeer vreemd. U verklaart ook dat u altijd op hetzelfde adres bij uw moeder bleef wonen (NPO, p. 4). E.(...) bleef ook op hetzelfde adres in de buurt wonen (NPO, p. 18). U en uw partner bleven ook werken na deze gebeurtenissen met uw ex-partner waarbij E.(...) tot 15 augustus 2023 op haar job bleef werken (NPO, p. 18 en p. 24). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u of uw partner een ondergedoken leven leidde nadat jullie reeds in de problemen kwamen met de rechterhand van de Clan del Golfo, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.”

In het verzoekschrift leggen verzoekende partijen uit dat zij wel voorzorgsmaatregelen namen: zij vermeden vaste routines, kozen ervoor om op andere tijdstippen het huis te verlaten om te gaan werken en tweede verzoekster zetten een kap op. Bovendien stopte eerste verzoekster met haar werk, verliet ze het huis niet meer en werd de aanwezigheid van haar dochter bewust gebruikt als beschermingsmechanisme om geweld door de vader te voorkomen. Wat betreft het feest, menen verzoekende partijen dat eerste verzoekster niet naar een feest ging maar naar een jeugdvriendin waarna ze haar ex-partner onderweg is tegengekomen. Hun sociale media hebben ze verwijderd of geanonimiseerd en contactnummers alleen aan familieleden gegeven om de veiligheid te waarborgen. Verzoekende partijen wijzen erop dat dat ze dus fysiek, sociaal en digitaal maatregelen hebben genomen.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partijen hiermee vooral volharden in hun verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen. In deze beslissingen wordt terecht opgemerkt dat er meerdere tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd inzake de vermelde data maar ook dat verzoekende partijen een gedrag hebben aangenomen dat niet strookt met de vrees die zij poneren. Eerste verzoekster ging immers ondanks de meerdere geweldsincidenten naar een feestje met een vriendin waarbij ze voorbij het huis van haar ex-partner moest passeren, waarna ze werd aangevallen. (NPO I eerste verzoekster, p. 17-18). Bovendien bleven verzoekende partijen altijd op de adressen wonen die bij hem gekend waren (NPO I eerste verzoekster, p. 4) en stopten ze niet meteen met hun job (NPO I eerste verzoekster p. 18 en 24). Hieruit kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij een ondergedoken leven leidden en wordt terecht gesteld dat zij, gelet op de door hen gekende risico's, niet aantonen dat zij de nodige redelijke voorzorgen namen om hun veiligheid te waarborgen.

3.3.5.2.7. Over het incident met het gebroken raam bij de moeder van tweede verzoekster, merkt verweerder het volgende op:

“Als u Colombia reeds had verlaten, verklaren u en uw partner dat A.(...) een raam in het huis van E.(...) en haar moeder insloeg (NPO, p. 25 en NPO Partner p. 18). Gevraagd wanneer dit gebeurde, verklaart u dat het in januari 2023 plaatsvond (NPO, p. 21). Echter verklaart uw partner dat het in juni of juli 2023 gebeurde (NPO, p. 18). Nogmaals zijn er tegenstrijdigheden tussen de vermelde data van de gebeurtenissen. Dit zorgt er nogmaals voor, zeker gezien alle voorgaande problemen in verband met data dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie problemen. Hierbij aansluitend verklaart u eerst dat er stenen naar de ramen werden gegooid. Om vervolgens aan te geven dat het met een knuppel gebeurde (NPO, p. 25). Met betrekking tot de gebeurtenissen is het opvallend dat uw partner hierna nog bleef werken en buiten bleef komen, ondanks dat ze voorzichtig was door haar kap op te zetten als ze naar buiten ging. Dat uw partner op hetzelfde adres bleef wonen, bleef werken en naar buiten bleef gaan, met als voorzorgsmaatregel “het opzetten van een kap” is zeer opmerkelijk en kunnen niet gezien worden als adequate voorzorgsmaatregelen (NPO Partner, p. 5 en p. 8). Dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen. A.(...) is erna nooit meer langsgesproken nadat hij de ramen had ingegooid en naar uw partner had gevraagd. Gevraagd waarom hij niet nog eens langskwam, aangezien ze nog ongeveer twee maanden in Colombia was en werkte, verklaart uw partner: “Omdat hij dacht dat we vertrokken waren, mijn moeder zei ook dat we hier niet meer waren, dat we vertrokken waren” (NPO Partner, p. 19). Dat A.(...) dit zomaar zou geloven terwijl u nog maanden op hetzelfde adres woonde en bleef werken, oogt zeer vreemd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat E.(...) en u laattijdig Colombia verlieten gezien de vrees die jullie koesteren voor A.(...). Dat u Colombia pas in april 2023 verliet en E.(...) pas in februari 2023, terwijl A.(...) al sinds februari 2022 het groene licht had gekregen om jullie te vermoorden, oogt zeer vreemd en doet afbreuk aan de vrees die u en uw partner koesteren voor hem (NPO, p. 4 en p. 19).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht uw problemen met uw ex-partner.”

Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de correcte datum van het incident met het gebroken raam rond juni-juli 2023 is. Eerste verzoekster bevond zich op dat ogenblik reeds in Griekenland en beschikte slechts over onrechtstreekse informatie. In de brief van de raadsman wordt erop gewezen dat hiermee rekening dient te worden gehouden, nu eerste verzoekster ten gevolge van angst niet in staat was een correcte chronologie weer te geven, zodat het CGVS in dit verband niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld.

De Raad meent dat het motief inzake de datum van dit incident, niet determinerend en overtollig is. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing. Daarbij dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Verzoekende partijen uiten geen kritiek op de motieven dat tweede verzoekster na dit incident geen voorzorgsmaatregelen nam, dat ze immers bleef werken, bleef buiten komen en op hetzelfde adres bleef wonen en dat eerste verzoeksters ex-partner hierna nooit meer is langsgelopen. Verzoekende partijen uiten evenmin kritiek op het feit dat ze Colombia pas hebben verlaten een hele tijd nadat eerste verzoeksters ex-partner hen lastig viel en ze wisten dat hij hen mocht vermoorden.

In zoverre verzoekende partijen stellen dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld, kan worden verwezen naar hetgeen wordt gesteld onder 3.3.9. van dit arrest.

B) Een vrees voor vervolging naar aanleiding van problemen die eerste verzoekster heeft gehad in Griekenland

3.3.5.2.7. In de bestreden beslissing wordt inzake deze vrees het volgende opgemerkt:

“Na uw vertrek uit Colombia kwam u volgens uw verklaringen terecht in een prostitutiehuis in Griekenland (NPO, p. 27). Gevraagd wat u vreest ten aanzien van deze gebeurtenissen, verklaart u dat u vreest dat de familie van C.(...) u zou opzoeken en de rest van uw schulden zou eisen (NPO 2, p. 7). U vreest dat de overige Colombiaanse leden van de organisatie u zouden vermoorden voor het geld dat u hen nog verschuldigd bent en omdat ze mogelijk denken dat u klacht tegen hen indiende (NPO 2, p. 9).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat alle leden van de organisatie waarmee u in Griekenland in contact kwam, opgepakt werden (NPO 2, p. 9). Hiertoe behoort I.(...), waarbij u haar als de “leider van de hele organisatie” benoemt (NPO 2, p. 7). Hierbij aansluitend legt u ook een nieuwsartikel neer waarin de woordvoerder van de Helleense politie aangeeft dat de vrouwen in de gedwongen prostitutie 2600 tot 2800 euro aan schulden terug moesten betalen (Nieuwsartikel, groene map, nr. 15). Aangezien u verklaart circa 3500 euro terug te hebben betaald, kan u niet zonder meer aannemelijk dat de organisatie u nog steeds zou zoeken.

Naast de vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken dat u nog steeds schulden heeft, zijn er ook geen indicaties dat de familie van C.(...) of de rest van de organisatie ooit nog naar u zochten, ondanks dat ze uw thuisadres kennen. U verklaart dat de familie van C.(...) uw thuisadres kent aangezien ze uw vertrek uit Colombia geregeld hebben (NPO 2, p. 8). Gevraagd of er op uw thuisadres dan ooit naar u gevraagd werd, verklaart u dat uw moeder nooit in contact kwam met iemand uit de organisatie (NPO 2, p. 8). Aangezien er geen indicaties zijn dat de familie van C.(...) ooit naar u zocht ondanks dat ze weten waar uw familie woont, blijven dit blote beweringen en kan u uw vrees bij terugkeer niet hard maken. Hetzelfde geldt voor de rest van de organisatie die u vreest. Gevraagd waarom u denkt dat u nog steeds problemen zou hebben met de rest van de organisatie, verklaart u: “Dat is omdat ik hen nog geld verschuldigd ben en nog niet terugbetaald heb en ze laten het niet meer zo” (NPO 2, p. 13). Gevraagd hoe u weet dat ze het niet zomaar zouden laten, verklaart u dat het om een gevaarlijke organisatie gaat en dat u het dus daarom weet (NPO 2, p. 13). Hieruit blijkt niet dat er duidelijke indicaties zijn die uw vrees ondersteunen. Aansluitend heeft er ook niemand van de organisatie naar u gevraagd op uw thuisadres of u gezocht (NPO 2, p. 10). Ten slotte vond de politiearrestatie in Griekenland plaats op 30 juni 2023 en werd er in maart 2025 nog steeds niet naar u gezocht, waardoor u niet aannemelijk kan maken dat de familie van C.(...) of andere leden van de organisatie het op u gemunt hebben (Groene map, nr. 15 en NPO 2, p. 6).”

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat zij bij een terugkeer naar Colombia vrezen om het slachtoffer te worden van wraakacties door de criminele organisatie, vanwege eerste verzoeksters rol bij de bestraffing van de bende in Griekenland. Ze moet immers nog een deel van de schuld terugbetalen, de organisatie is gewelddadig en wraakzuchtig, ze vreest dat ze als informant wordt gezien en de organisatie kent haar thuisadres. Ze wijzen ook op de lokale connecties van deze organisatie in Colombia.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekende partijen geen concreet verweer voeren tegen de overwegingen hierover in de bestreden beslissingen: zij beperken zich hoofdzakelijk tot het volharden in en het herhalen van hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Er wordt immers in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat alle betrokken leden, inclusief de vermeende leider, werden opgepakt, en uit de bedragen die eerste verzoekster vermeldt, blijkt dat zij haar schulden reeds had terugbetaald. Er zijn bovendien geen indicaties dat iemand uit de organisatie – die op de hoogte is van haar adres – ooit contact heeft opgenomen met haar of haar familieleden. De Raad sluit zich bij deze motieven aan.

3.3.5.2.8. Wat betreft de doorreis naar Spanje wordt door verweerder het volgende geoordeeld:

“Voorts reisde u na de politieactie in Griekenland, waarbij deze criminele organisatie werd opgepakt, naar Spanje. Echter liet u gedurende een jaar na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje. Indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben voor deze criminele organisatie bij terugkeer naar Colombia kan verwacht worden dat u alles in het werk stelt om een mogelijke repatriëring naar Colombia te voorkomen door een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart in dit verband dat u naar een telefoonnummer moest bellen hiervoor maar dat er nooit opgenomen werd (verklaring DVZ, vraag 28 en NPO 2, p. 15). Echter heeft u de ngo die u adviseerde en begeleidde bij uw verzoek pas benaderd eind december 2023 (zie documenten stuk 9), terwijl u al sinds april 2023 in Spanje verbleef. U legt enkele screenshots neer van communicatie met deze ngo waarin u uitleg wordt gegeven over hoe u het beste te werk kan gaan voor het indienen van een verzoek. Hierin wordt melding gemaakt van het telefoonnummer dat gebruikt kan worden om een afspraak voor een verdere formalisatie van een verzoek te verkrijgen (zie informatie UNHCR, map landeninformatie in administratief dossier). Echter blijkt vervolgens nergens uit de door u neergelegde documentatie dat u daadwerkelijk actieve pogingen heeft ondernomen om een asielaanvraag in te dienen bij de Spaanse autoriteiten.”

Verzoekende partijen voeren aan dat hen niet kan worden verweten dat zij tijdens hun verblijf in Spanje niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, aangezien dit het gevolg was van hun psychologische kwetsbaarheid na ernstig geweld, de onwetendheid over de asielprocedure en de structurele en gedocumenteerde obstakels voor toegang tot de asielprocedure in Spanje. Zij stellen dat zij wel degelijk de intentie hadden om bescherming te zoeken en daartoe ook pogingen hebben ondernomen, maar daarin werden belemmerd door omstandigheden buiten hun wil om, waarmee de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden.

De Raad stelt vast dat dit geen afbreuk doet aan het motief dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat zij die nood aanhalen en bescherming vragen zodra zij daartoe de kans hebben. Eerste verzoekster had ongeveer een jaar lang de tijd om hierover informatie op te zoeken in Spanje en verklaarde hierover te zijn geïnformeerd door een NGO. Dit is weinig verenigbaar met haar vrees voor vervolging. Dat zij en tweede verzoekster in Spanje in een staat van shock zouden verkeerd hebben en extreem psychologisch kwetsbaar waren, wordt niet gestaafd met enig medisch document uit Spanje over deze periode en verklaart niet waarom zij gedurende een hele periode geen stappen ondernamen. De Raad sluit zich er aldus bij aan dat de vaststelling dat er geen actieve pogingen werden ondernomen om een verzoek in te dienen, niet onmiddellijk wijst op een nood aan internationale bescherming en een indicatie vormt voor het ongeloofwaardig karakter van de asielmotieven.

C) Een vrees naar aanleiding van de genderidentiteit van tweede verzoekster

3.3.5.2.9. Tweede verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Colombia haar genderidentiteit zou moeten verbergen en geen hormoontherapie zou kunnen volgen uit angst voor negatieve reacties, sociale afkeuring en gebrek aan respect binnen haar familie en omgeving.

Verweerder heeft deze vrees onderzocht, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in het verzoekschrift. In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“U verklaart verder dat u bang bent dat u uw identiteit zou moeten verstoppen en dat u een hormoontherapie wil volgen maar dat dit niet mogelijk zou zijn in Colombia (NPO, p. 14). Echter kan u een dergelijke vrees niet aantonen.

Gevraagd of u ooit problemen heeft gekend vanwege uw genderidentiteit zegt u van niet maar voegt toe dat mensen er mee grapt en kritiek gaven (NPO, p. 13 en 14). Concreet gevraagd naar uw vrees vanwege uw wens hormoontherapie te starten geeft u aan de reactie van de mensen op uw uiterlijk te vrezen en dat ze het aan een vriendin van uw moeder zouden kunnen zeggen. U vreest ook dat uw familie geen respect zou hebben ten aanzien van uw moeder als u met die therapie zou starten en dat u geen respect naar uw moeder zou mogen tonen (NPO, p. 15). Hoewel een dergelijke houding van uw familieleden en medeburgers ten aanzien van u en uw genderidentiteit betreurenswaardig genoemd mag worden kunnen deze zaken, zoals door u beschreven, niet worden gezien als een situatie van vervolging of ernstige schade.

Bovendien had u in Colombia reeds een borstamputatie ondergaan en blijkt uit uw verklaringen niet dat u problemen hierdoor kreeg met uw familie. Hoewel uw moeder het moeilijk had met de borstamputatie accepteerde ze u en hielp u. U kon ook altijd steunen op uw zus. De rest van uw familie toonde ook geen problemen ten aanzien van uw genderidentiteit (NPO, p. 5 en 6). Gevraagd waarom uw familie wel een probleem zou hebben met een eventuele hormoontherapie, aangezien ze na enige tijd ook geen probleem maakten van uw borstamputatie, verklaart u dat uw moeder van alles zou kunnen aannemen en zich zou afvragen waarom u zoiets doet en er zoveel geld aangeeft (NPO, p. 16). Aangezien uw familie niet negatief reageerde in het verleden is deze verklaring onvoldoende om aannemelijk te maken dat u vanwege een eventuele hormoontherapie plots wel zou terechtkomen in een situatie van vervolging. U verklaart voorts dat uw zus S.(...) u zou aansporen om de therapie te volgen en met de rest van uw familie zou u er niet over

spreken (NPO, p. 16). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u een sociaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen. U kan niet aannemelijk maken vanwege uw genderidentiteit, en eventuele medische behandelingen in dit verband, terecht te zullen komen in een situatie van vervolging bij terugkeer naar Colombia.”

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekster haar genderidentiteit niet openlijk tot uiting kan brengen en hoewel ze in Colombia reeds een borst verwijderende ingreep heeft ondergaan, ze zich genoodzaakt voelt om haar mannelijk uiterlijk te verbergen. Sinds haar aankomst in België durft tweede verzoekster meer in overeenstemming met haar genderidentiteit te leven, heeft ze haar haar kort geknipt en is ze intussen medische stappen aan het zetten om haar stem te laten verdiepen. Zij meent dat zij haar genderexpressie niet langer kan verbergen en dit ook niet kan worden verwacht van haar.

Hierboven onder punt 3.3.5.2.1. werd reeds gewezen op de situatie van transgenders in Colombia, waarbij werd aangegeven dat uit de landeninformatie blijkt dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld.

De Raad wijst erop dat tweede verzoekster verklaarde dat ondanks haar moeder niet akkoord ging met haar beslissingen omtrent haar transitie, ze wel bij haar woonde en verder over het algemeen een goede relatie met haar familieleden heeft (NPO tweede verzoekster, p. 5-7). Tweede verzoekster verklaarde daarnaast dat zij meerdere relaties heeft gehad met vrouwen waarbij zij met sommige van hen heeft samengewoond. Ook stelde tweede verzoekster dat zij openlijk met hen kon daten en nooit problemen hieromtrent heeft ondervonden (NPO tweede verzoekster, p. 13) Bovendien heeft zij kunnen studeren en heeft zij tot augustus 2023 een functie kunnen uitoefenen en had ze aldus toegang tot de arbeidsmarkt (Vragenlijst DVZ tweede verzoekster, vraag 11). Daarnaast is haar neefje homoseksueel, heeft ze een vriendin die tot de LGBTQ-gemeenschap behoort (NPO tweede verzoekster, p. 11-12) en stelde ze dat zij nooit problemen heeft ervaren omwille van haar seksuele geaardheid en transitie (NPO tweede verzoekster, p. 14).

Bijgevolg kan uit de verklaringen van tweede verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, niet blijken dat zij genoodzaakt was haar gendertransitie (zij had haar borsten al laten verwijderen) te allen koste en tijd verborgen te houden in Colombia, noch dat zij dit zou moeten doen bij een eventuele terugkeer. Ter zitting bevraagd over haar transitie, bevestigt zij te denken aan een totale transitie en geeft zij aan als stappen tot nu toe hormoontherapie te hebben gehad om haar stem zwaarder te maken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat zij al heeft geïnformeerd voor een hysterectomie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster een zichtbaar deel van haar transitie (haar borsten laten verwijderen) heeft gedaan in Colombia en dat ze daar geen problemen over heeft vermeld, buiten het feit dat haar moeder hiermee niet akkoord ging.

Daarbij komt dat beide verzoekende partijen afkomstig zijn uit de grootstad Medellin. Uit de landeninformatie blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden. Dit strookt met de verklaringen van verzoekende partijen, waaruit blijkt dat zij geen melding hebben gemaakt van discriminatie of van incidenten, buiten de problemen met de ex-partner van eerste verzoekster, die zoals hierboven wordt gesteld, niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft het betoog inzake straffeloosheid, corruptie bij Colombiaanse autoriteiten en aldus ineffectieve staatsbescherming kan het volgende worden opgemerkt. In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om

overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat een intern vestigingsalternatief quasi onmogelijk is en niet gebruikt kan worden om internationale bescherming te ontzeggen, gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

De verwijzingen naar algemene informatie aangaande discriminatie, stigmatisering en geweld tegen mensen die afwijken van de traditionele gendernormen wijzigt niets aan de hierboven vermelde beoordeling in de bestreden beslissing. Deze informatie moet immers in concreto worden aangetoond, quod non in casu.

D) Algemene overwegingen

3.3.5.2.10. Zo verzoekende partijen in dit verband nog hekelen dat de argumenten van het CGVS subjectief van aard zijn, dient erop gewezen dat verzoekende partijen geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Om onduidelijkheden te vermijden moeten de vragen gesteld door de ambtenaar en de door de asielzoekers gegeven antwoorden duidelijk van elkaar worden onderscheiden.

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.

§ 3. De asielzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon kunnen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de Commissaris-generaal sturen. Deze opmerkingen en stukken zullen bij het individueel dossier van de asielzoeker worden gevoegd. De ambtenaar zal rekening houden met de opmerkingen en de stukken die hem tijdig zullen zijn overhandigd.”

Een eenvoudige lezing van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier leert dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor door verweerder werden geconfronteerd met tal van tegenstrijdigheden in hun relaas en dat hen de mogelijkheid werd geboden om, na het gehoor, nog bijkomende opmerkingen over te maken. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat verweerder de bepalingen van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schond. Nu verzoekende partijen zich in het kader van hun beroep bij de Raad, die met volheid van rechtsmacht oordeelt, hebben kunnen verweren tegen de kwetsieve tegenstrijdigheden, blijkt bovendien niet dat zij nog een belang hebben bij het aanvoeren van een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.192).

Wat betreft de verwijzing naar artikel 60 van het Verdrag van Istanbul en het betoog dat verweerder hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden, benadrukt de Raad het volgende. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de richtlijn 2013/32/EU verwijst naar dit verdrag:

“Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)”.

Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd.

Artikel 60 van dit Verdrag luidt als volgt:

“1. De Partijen nemen alle noodzakelijke wettelijke of andere maatregelen om ervoor te zorgen dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen erkend kan worden als een vorm van vervolging in de betekenis van artikel 1 A, lid 2, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en als een vorm van ernstige schade die aanleiding geeft tot aanvullende/subsidiaire bescherming.

2. De Partijen zorgen ervoor dat er een genderbewuste interpretatie wordt gegeven aan de gronden in het Verdrag en dat wanneer vastgesteld wordt dat de gevreesde vervolging op een of meer van deze gronden

gaat plaatsvinden, verzoekers de vluchtelingenstatus toegewezen krijgen volgens de toepasselijke relevante instrumenten.

3. De Partijen nemen de benodigde wettelijke of andere maatregelen om genderbewuste opvangprocedures en ondersteunende diensten voor asielzoekers te ontwikkelen, alsmede richtlijnen op het gebied van gender en genderbewuste asielprocedures, waaronder procedures voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en het indienen van een verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekende partijen blijven met de verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch. In casu wordt op basis van hun verklaringen en de stukken van het administratief dossier niet aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar Colombia actueel een gegronde (gendergerelateerde) vrees voor vervolging hebben. De redenen van verzoekende partijen die aan de basis liggen van hun verzoek om internationale bescherming zijn onvoldoende concreet en ongeloofwaardig. De tegenstrijdigheden en inconsistenties, net als het feit dat zij nog enige tijd na de vermeende problemen in Colombia hebben verbleven en net als het feit dat verzoekende partijen lange tijd in Spanje hebben verbleven zonder concrete stappen te zetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, worden in de bestreden beslissingen uitvoerig behandeld waarbij er werd gekeken naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas, de individualisering van de risico's en de effectieve staatsbescherming. De loutere verwijzing naar internationale en nationale normen inzake gendergerelateerd geweld volstaat niet om een individueel risico aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande heeft het CGVS terecht geoordeeld dat niet is aangetoond dat de Colombiaanse autoriteiten hen geen daadwerkelijke bescherming zouden kunnen bieden.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen ze niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hen geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.5.2.11. Inzake de neergelegde documenten oordeelt verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“De documenten die u neerlegt, kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. U legt ook de geboorteakte van uw dochter neer waarop de naam vermeld wordt van haar vader. Dat D.(...) A.(...) O.(...) U.(...) de vader van uw dochter is, wordt hier niet betwist. U legt ook documenten neer van de gerechtelijke procedures van A.(...). Deze documenten hebben betrekking op het strafrechtelijke verleden van A.(...) en zijn lidmaatschap in de bende. Echter kan het lidmaatschap van A.(...) louter op zich geenszins uw persoonlijke problemen met hem staven.

Vervolgens legt u nog documenten neer die de algemene situatie en het bendegeweld in Colombia aantonen. Deze documenten zijn op geen enkele manier verbonden aan uw persoonlijke problemen en tonen enkel de aanwezigheid aan van Los Tatos in uw wijk. Tussen de bewijsstukken omtrent de algemene situatie zit ook een artikel over de arrestatie van M.(...) T.(...), maar nergens wordt de naam van uw ex-partner vermeld, ondanks dat u verklaart dat hij de rechterhand van M.(...) T.(...) is. De documenten omtrent het gerechtelijk onderzoek van de moordzaak waarin D.(...) A.(...) betrokken was, kunnen nogmaals uw persoonlijke problemen met hem niet staven. Vervolgens legt u nog screenshots neer waarin A.(...) u beledigt en aangeeft dat hij het groene licht reeds heeft gekregen van zijn baas. Dit document heeft weinig bewijswaarde waarbij het koppies zijn waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Vervolgens legt u nog een document neer waarin jullie psychologische toestand besproken wordt. Hieruit blijkt dat u en uw partner nood hebben aan een psycholoog maar dat er nog geen plek was voor jullie. Voorts legt u nog een document neer, opgemaakt door een psycholoog waarin verklaard wordt dat u sinds 28 januari 2025 psychologische ondersteuning krijgt. Dit document bevat geen diagnose en toont ook niet aan hoe frequent u reeds naar de psycholoog ging. U legt ook een medisch document neer van het Saint-Luc ziekenhuis te Brussel waar u langsging voor pijn in de borststreek. Het document bevat echter geen diagnose en geeft aan dat u terug naar huis kon keren. Dit attest kan de geloofwaardigheid van uw problemen met uw ex-partner niet herstellen, daar de psycholoog zich voor zijn/haar vaststellingen volkomen afhankelijk is van uw eigen verklaringen. Evenmin toont dit attest een risico bij terugkeer naar Colombia aan. Uw advocaat verwijst in dit verband in haar brief met opmerkingen op het persoonlijk onderhoud naar een arrest van de RvV waarin een terugkeer van de betrokken persoon naar zijn/haar herkomstland onmogelijk werd beschouwd vanwege trauma's. Echter wordt niet uitgelegd in uw eigen geval op welke manier uw psychologische problemen zouden kunnen leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Colombia. Na lezing van het betreffende arrest kan ook niet begrepen worden op welke wijze de inhoud van dit arrest – dat de betreffende beslissing van het CGVS volgt – precies zou overeenkomen met uw eigen situatie, noch op welke manier dit zou kunnen aantonen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia vanwege uw psychologische problemen.

Er kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre u zich beroept

op uw medische situatie an sich, dient u desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder legt u nog documenten neer die jullie reisroute naar België aantonen. Deze hebben geen betrekking op uw problemen in Colombia. Voorts legt u nog documenten neer met betrekking tot uw situatie in Griekenland. Deze bevatten nieuwsberichten omtrent het prostitutiehuis in Griekenland waar vrouwen van verschillende nationaliteiten gered werden. U legt ook een e-mail neer van de NGO "A21" die bevestigt dat u één van de slachtoffers was die gered werd. Vervolgens behoren tot deze documenten ook foto's van het prostitutiehuis, WhatsApp-foto's van het adres van het prostitutiehuis en de verdiensten die Penny -uw alias-maakte. Deze documenten kunnen aantonen dat u één van de slachtoffers was die gered werd van de organisatie maar kunnen niet aantonen dat u op heden nog problemen heeft met de organisatie. Ten slotte legt u een betaalbewijs neer van Franse lessen. Het feit dat u Franse lessen volgt is niet verbonden aan enige problemen in Colombia waardoor het ook geen invloed heeft op de beslissing."

Ten aanzien van tweede verzoekster wordt nog het volgende opgemerkt:

"De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist wordt. U legt ook foto's neer van A.(...) en u samen. Deze foto's hebben betrekking op jullie relatie, die hier op zich niet in twijfel wordt getrokken. Uw psychologisch attest werd reeds eerder besproken. Het gynaecologisch attest dat u neerlegt, vermeldt een volgende afspraak voor het bespreken van een hysterectomie. Dat u volgende stappen zet in uw transitie heeft geen invloed op uw beslissing aangezien u geen vrees vanwege uw transitie kan aantonen en u een sociaal netwerk heeft in Colombia om op terug te vallen. Ten slotte legt u nog een document neer van een Colombiaans ziekenhuis dat uw borstamputatie aantoont. Dit document kan enkel aantonen dat u wel degelijk een borstamputatie onderging maar kan niet aantonen dat u in de toekomst problemen zou hebben door deze medische ingreep aangezien u hier in het verleden ook geen problemen door kreeg."

In het verzoekschrift wordt nogmaals verwezen naar de neergelegde documenten. De Raad herhaalt echter dat het opnieuw verwijzen naar reeds neergelegde stukken en het volharden in hun bewijswaarde, zonder in concreto de hiervoor geciteerde motivering dienaangaande te weerleggen, allerminst een ernstig verweer is. Bovendien hebben documenten slechts objectieve bewijswaarde voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet aannemelijk maken. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de landeninformatie, met name UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023; EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022 en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

"In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer

verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofd van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over de geboorteplaats en laatste verblijfplaats van verzoekende partijen in Colombia en de bovenstaande vaststellingen, moet de veiligheidssituatie in Medellin in het departement Antioquia worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. Verder blijkt de beschikbare landeninformatie dat in (groot)steden zoals Medellin geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bij gebrek aan gewapend conflict en willekeurig geweld in Medellin is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen zij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET